

care ne-ar da posibilitatea să ținem pasul cu explozia informațională contemporană. Pe de altă parte, folosirea unor procedee noi de evidențiere a informațiilor, procedee care presupun o democratizare a valorilor culturale și științifice, va avea ca efect și o modernizare a concepțiilor despre instituționalizare, organizarea și valorificarea cercetării arheologice.

În încheiere, doresc să-mi exprim punctul de vedere asupra unor idei evidențiate de discuțiile din această seară. Mă declar de acord și sprijin sugestia tovarășului director Gavrilă Simion de a fi organizate cât mai des asemenea schimburi de opinii deoarece activitatea de ocrotire a patrimoniului cultural național este în expansiune, producând noi și complicate probleme. Pe de altă parte, nu sînt de acord cu tovarășii care au susținut că mijloacele financiare de care putem dispune sînt insuficiente. Legislația în vigoare permite folosirea unor fonduri pentru ocrotirea patrimoniului cultural național, fonduri aflate, spre exemplu, în cadrul devizelor generale de realizare a lucrărilor de investiții. Asemenea mijloace așteaptă numai să fie procurate și folosite cu priecere.

MIHAI BRUDIU

Muzeul județean de istorie
Galați

Rămîn pe terenul discuțiilor din domeniul arheologiei, care s-a bucurat de o atenție mai mare în cadrul acestei consfătuiri. Și anume, aș vrea să mă refer la urgentarea evidenței monumentelor arheologice, deoarece, în prezent și în viitorul foarte apropiat, mutațiile rapide, structurale și vaste care vor avea loc în domeniul agriculturii, vor impune de la sine dispariția multor monumente, pe care trebuie neapărat să le luăm în evidență și să le facem cunoscute proiectanților. În altă ordine de idei, trebuie să fim conștienți că multe monumente arheologice suferă în prezent un proces de distrugere. Mă refer la valul roman din sudul Moldovei care este transformat în drum și folosit de utilaje grele, și care, în cîțiva ani de zile va dispărea de pe suprafața zonei respective. Este un monument care are implicații chiar dincolo de hotarul patriei noastre, ca să nu mai vorbim pentru istoria națională. Apoi, aș opta pentru întocmirea unor colective de arheologi pe specialități, și mă refer la experimentul profesorului M. Petrescu-Dimbovița din zona Prutului, unde se găsesc foarte multe locuri paleolitice și care a avut rezultate deosebite în campaniile de salvare din zona lacului de acumulare, zonă unde se concentrează probleme de specialitate, oarecum mai pregnante. Apoi, aș sugera ca datele privind problemele evidenței monumentelor arheologice să nu stea depozitate în sertare, să fie exprimate cartografic, realizîndu-se eventual hărți arheologice la nivel de județ, urmînd a fi concentrate la nivel central. Ar fi bine, de asemenea, ca rezervațiile arheologice să se bucure de reprezentare pe hărțile la scară mare, așa cum sînt numai unele dintre monumentele arheologice, de exemplu tu-

mulii. De remarcat că așezările eponime de la Stoiceni, Foltești din județul Galați, nu sînt trecute pe hărți.

În ultimă instanță, evidența monumentelor arheologice va trebui să fie constituită în repertorii de județ, pornind de la unitatea administrativă de bază — comuna. Cred că va fi foarte util ca în acest ultim stadiu să se procedeze nu numai la o grupare a monumentelor din punct de vedere cronologic și cultural, ci și a gradului lor de importanță : monumente *de gradul I* (așezările eponime, cetățile de pămînt, necropole cu mare complexitate de rit și morminte) ; *de gradul II* (așezări deschise săpate parțial sau prin sondaje, cu stratigrafie cunoscută) ; *de gradul III* (identificate perieghetic și prin descoperiri fortuite).

Fiecare monument arheologic să fie marcat pe hărțile analitice ale statului nostru, potrivit categoriei respective.

În legătură cu vocabularul controlat pentru geomorfologie, este de remarcat că deși noi realizăm o evidență a monumentelor arheologice, noi nu știm, din punct de vedere științific, cum să denumim fiecare formă de teren neavînd o evidență clară și un limbaj comun.

Toate acestea se impun rezolvate prin mobilizarea tuturor resurselor culturale de care dispunem astăzi și care nu sînt de loc negliabile.

dr. VICTOR H. BAUMANN

Muzeul Deltei Dunării — Tulcea

Aș dori, la rîndul meu, să aduc cîteva precizări în legătură cu evidența siturilor arheologice. După cum se știe, județul Tulcea este unul dintre județele cu foarte multe monumente, în special antice. În momentul de față sîntem uneori depășiți de ritmul rapid al construcțiilor, al lucrărilor de irigații și îmbunătățiri funciare ce se execută în tot județul. Practic, în ciuda tuturor reglementărilor în vigoare, se mai întîmplă să constatăm începerea unor lucrări fără avizul nostru prealabil. Sîntem înștiințați, adesea, de afectarea gravă a unor monumente, în aceste condiții salvarea lor fiind cu mult mai dificilă.

De aceea, propunerea noastră este de a nu mai aștepta finalizarea evidenței primare, prin fotografii aeriene și cercetări de teren, a tuturor obiectivelor arheologice de pe raza unui județ, pentru ca abia apoi să se treacă la cartarea fiecărei stațiuni în parte și la stabilirea regimului ei. Această acțiune poate dura ani de zile. Consider că este absolut necesar ca pornind de la ceea ce cunoaștem, să trecem neîntîrziat la întocmirea documentației științifice și protejarea monumentelor deja cunoscute, declarîndu-le rezervații arheologice temporare sau permanente, după caz. Săpăturile arheologice sistematice vor aduce treptat noi date. Este însă necesar să avem încă de pe acum, pentru toate obiectivele pe care le cunoaștem, o evidență științifică cît de cît completă și un statut juridic care să asigure protecția și conservarea lor. În această privință ne mai lovim de unele practici birocratice, care tergiversează lucrurile atunci cînd s-ar impune intervenții imediate.